

Maade kan finde rigtig. Foreligger der et Spørgsmaal til Afhjæelse for Lovgivningsmagten, saa maa den afgjøre det i det Hele, og sige, enten at man ikke kan skræve sig Retten, eller at man kan det; men den bør ikke sige, at i visse Tilfælde kan man skræve sig den, men i andre bliver Spørgsmaalet at afgjøre efter den gamle Forordning, hvis Forstaaelse man har fundet tvivlsom. Dette troer jeg er meget uheldigt. Og dertil kommer, at efter den almindelige Maade, hvorpaa man gaar frem ved Fortolkningen af Lovene, skaber man virkelig her en Præjudice for den ældre Lov; thi, naar det ved en Lov er bestemt, at man ikke kan skræve sig Retten med Hensyn til et vist Antal Personer, saa slutter man deraf, at det er givet, at man med Hensyn til alle Andre kan gjøre det. Naar det One er forbudt, antages det Andet at være tilladt. Men det, siges der, er ikke Mening, thi ved Siden af denne Bestemmelse skal man recurrere til en anden Lovbestemmelse, som man imidlertid selv har erkjendt for at være utydelig. Det er dette, jeg ikke kan forjone mig med med Hensyn til Forslagets Form; men heller ikke i Realiteten kan jeg finde Forslaget tilstrækkeligt. Der er, sagde den ærede Ordfører, ved det, der nu er foreslaaet, sørget for Afstaaelsesretten, forsaavidt angaar Familien, og det er det Vigtige; der er sørget for, at den i Forpagningscontracten liggende Formueret er sikker, naar der bliver Spørgsmaal om Dødsfald. Men er det da givet, at der ikke kan være andre Personer, for hvem det kunde være ligesaa vigtigt og billigt at sørge som just de nævnte? Hvis der nu ikke var en Stedson, men en Adoptivson, ikke fuldkommen lovlig adopteret, men et i Familien optaget Barn, der var behandlet og opdraget aldeles som Mandens eget? Man har dernæst sagt, at man sørger for Familiens, men ikke for Creditorernes Ret og ikke afgjør Spørgsmaalet om Pantstætning. Men er det ikke i høieste Grad, ikke blot i Familiens, men i selve Forpagterens Interesse, at det afgjøres, hvilken Ret han har med Hensyn til Pantstætning, og hvilken Ret hans Creditorer have med Hensyn til den Forpagningscontract, han er i Besiddelse af? Jeg troer, at det er et Spørgs-

maal, der er af saa klar praktisk Vigtighed, at naar det er kommet frem og foreligger, maa man afgjøre det. Naar man giver en ny Lov med Bestemmelser om Forpagningscontracter paa 50 Aar, maa man afgjøre, om den, der har rundet en saadan Forpagningscontract, er berettiget til at pantsætte den, og om hans Creditorer kunne gjøre Indførsel i den. Man mener nu, at der er truffet tilstrækkelig Sikkerhed med Hensyn til Dødsfald; naar den, der har forpagtet paa 50 Aar, døer, skal der ikke være Tvivl om, at Forpagningsretten er en Formuesgenstand, der tilhører hans Bo og skal realiseres. Men kan ikke Nødvendigheden af en Realisation indtræde uden Dødsfald? Den indtræder for det Første, naar Manden bliver fallit, uden at nogen enkelt Creditor har nogen Panteret, og der saaledes bliver Spørgsmaal om at skaffe Midler til at betale hans Creditorer; skal man da kunne sætte hans Forpagningsret til Auction? Naar han fremdeles ikke døer, men bliver ulæggelig syg, saa at han f. Ex. maa bringes paa en Sindsfygeanstalt, og han ingen Vorn eller Arvinger har, eller set, at han har et Barn paa 5 Aar? Det er da nødvendigt, at der skal gjøres Noget; men der er ikke nogen Bestemmelse derom. (Et Medlem: Saa lader man det bestyre for ham!). Skal man overdrage det til en Bestyrer, saa maa man flyde en Bestemmelse ind, som ikke findes i Loven. Spørgsmaalet, der ligger for til Afhjæelse, er, om Forpagningen saa kan overdrages til Andre, og naar vi simpelthen spørge om Billighed, saa siger jeg, at det er i høieste Grad ubilligt at fastsætte, at, naar Forpagteren paa 50 Aar bliver sindssyg og har et Barn paa 5 Aar, saa maa hans Forpagningsret ikke realiseres til Bedste for hans Barn, men man skal tye til en Bestyrelse af Forpagningen, maaftætte til største Skade for Barnet. Jeg siger alt- saa, at med Hensyn til Formen forekomme disse Bestemmelser mig ikke heldige, og med Hensyn til Realiteten forekomme de mig ikke tilstrækkelige til at give Forpagningscontracter paa 50 Aar den Klarhed, som de bør have, naar de skulle vedblive at bestaae.